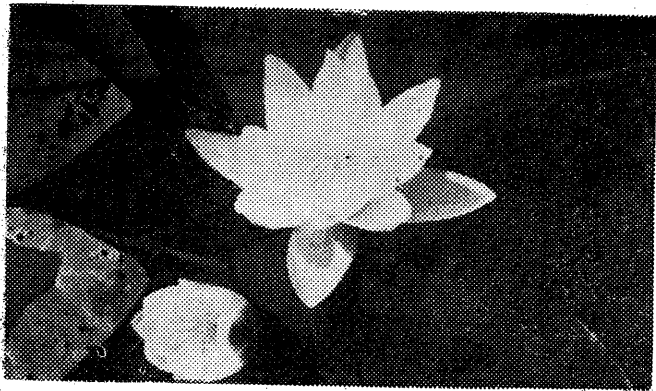

NUO LEDIAKALNIO

LEIDŽIA LTSR NACIONALINIO PARKO DIREKCIJA

Leidžiamas nuo 1984 m.

1984 m. lapkričio 24 d.

MUZIEJINĖJE SODYBOJE

Bitės yra ne tik medaus ir vaško tiekėjos. Tą žinojo jau senovės lietuvių gentys. Bičių surinktos ir užkonservuotos žiedadulkės — bičių duona, pikis, be to, bičių pienelis ir jų nuodai buvo naudojami liaudies medicinoje. Kartu buvo atliekami ir bičių gyvenimo stebėjimai.

Dabar mokslininkai yra nustatę, kad bitės — tai savotiška agrotechninė priemonė, kuri padidina vaismedžių, vaiskrūmių, daržovių ir ankštinių augalų derlių.

Senovės Lietuvoje bitininkystė klestėjo kaip atskiras verslas, turėjęs reikšmės mainuose ir prekyboje. Tuo laiku medus buvo vienintelis saldus maisto produktas, o vaškas buvo naudojamas žvakių gamyboje.

Nuošaliame Ignalinos rajono kampelyje, Stripeikių kaime, 1978 metais pradėjome kurti senovinės bitininkystės ekspoziciją, kurią užbaigėme šįmet. Ją kūrėme buvusioje privačioje sodyboje, kurią dabar sudaro gyvenamasis namas, klėtis ir ūkinis pastatas, tačiau po rekonstrukcijos pastatų paskirtį galima atskirti tik iš išorės. Viduje yra išdėstyti ekspozitai. Ekspozicijos tikslas — atkurti ir eksponuoti vieną iš svarbiausių verslų mūsų

respublikoje. Ekspozicija apima bitininkystės raidą nuo medžioklinės iki sodybinės pakopos, parodant senovėje sukurtas legendas, galiojusias papročius ir teisinius aktus.

Ekspoziciją sudaro keturi skyriai.

Lauko skyrius sudarytas iš 0,5 km ilgio tako, palei kurį išdėstytos ažuolinės skulptūros, pasakojančios apie bitininkavimo metodus, papročius, priemones ir senovinių avilių kolekciją.

Etnografinis skyrius įkurtas sodybos restauruotame name. Čia eksponuojama XIX amžiaus pabaigos bitininkavimo įrankiai, nuotraukos bei T. Patiejūno sukurta bareljefai bitininkavimo papročių temomis. Čia yra ir nemažai vertingos literatūros, išleistos XIX amž. pabaigoje — XX amž. pradžioje. Knygas padovanojo senas bitininkavimo žinovas iš Kupiškio J. Siliūnas.

Medaus produkcijos skyrius įrengtas klėtelėje. Čia eksponuojami medaus, žiedadulkių, vaško ir gėrimų su medumi pavyzdžiai, medingų augalų piešiniai, įvairios diagramos, skaidrės.

Bitininkavimo dirbtuvės skyrius įrengtas ūkiniam pastate. Jame rodomi darbo įrankiai, avilių gamybos pavyzdžiai, medžio drožiniai.

Iš viso surinkta ir eksponuojama per 350 ekspонатų. Dabar ekspozicija turi kitą tikslą — propaguoti bitininkystę nederlingose kalvotose žemėse. Ekspozicijos lankymas bus leidžiamas, pateikus bilietus. Bilieto kaina suaugusiems — 20 kap., Tarybinės Armijos kariams ir moksleiviams — po 10 kap. Gidą galima bus užsisakyti vietoje.

V. SAKALYS

Nacionalinio parko direktorius

ŠUMINŲ KAIMAS

Pietiniame Ažvinčių girios pakrastyje, gražuolio Baluošo ežero pakrantėje, stūkso prieš du amžius įsikūręs Šuminų kaimas. Kaip tik jo nevadinot ir Pabaluoše, ir Smaldiškėmis, ir Smalgiškėmis. Tik šio amžiaus pradžioje kaimą, pagal jame gyvenančių šeimų pavardes, imta vadinti Šuminais.

Pirmosios sodybos šeimininkas eigulys Antanas Šuminas, istorinių dokumentų duomenimis, apsigyveno 1732 — 1784 metų laikotarpyje. Tuo metu jo šeima sudarė žmona, sūnūs Kazimieras ir Kristupas bei dukterys Rozalija ir Juozapota. Be to, kartu gyveno Antano Šumino broliai Benediktas ir Andrius. 1830 metų duomenimis, Šuminų šeimoje jau gyveno 16 žmonių. Sodyba išsiplėtė. Pastatytos dar dvi dvigalės pirkios, du svirnai, septyni tvartai, vienas kluonas ir dvi daržinės. Prabėgus 20 metų, išaugę Antano Šumino anūkai sukūrė šeimas ir išplėtė kaimą. Tuo metu jau trys Šuminų šeimos gyveno atskirai. Kazimiero sūnaus — Antano Šumino — šeimoje gyveno 8 žmonės. Jo pusbrolių Justino ir Silvestro šeimos sudarė atitinkamai 9 ir 4 žmonės. Nors šeimos didumu ir skyrėsi, tačiau sodybose stovėjo po tiek pat pastatų: po vieną pirkia ir po keturis ūkinius pastatus.

XIX amž. pabaigoje Šuminų kaimas ėmė sparčiai plėstis. Gyvenusios trijos sodybose šeimos pasidalijo žemę ir įkūrė naujas sodybas prie kaimo aklkelio pa-

baigos, sudarydamos netaisyklingos formos aikštelę. Taip susidarė naujos gyvenvietės branduolys. Nuo XX amž. pradžios kaimo užstatymas dar labiau kėlėsi. Centrinė kaimo dalis tapo erdvesnė, o pirkias perstatė atokiau nuo buvusios tankiai užstatytos aikštelės. Kaimas išaugo. Jame 1903 metais gyveno 58 žmonės. Iki Antrojo pasaulinio karo sodybų skaičius nesikeitė.

XIX amž. trobesių mažai belikę. Tai buvusi Veronikos Rukienės pirkia, statyta dar Antano Šumino. Spėjama, kad tai ir yra pirmas gyvenamasis namas, iškurto išaugo kaimas. Iš to laikmečio dar likę keturios klėtys ir trys kluonai, nors šių pastatų išorė pasikeitusi. Akį rėžia ryškios spalvomis nudažyti stogai.

Tačiau tai laikinas vaizdas. Kaimas artimiausių metų bus sutvarkytas pagal 1979 metais Paminklų konservavimo instituto sudarytą regeneracijos projektą. Naujai atgims restauruoti, šiaudiniais stogais pasipuošę kaimo trobesiai. Tada, kaip yra pasakęs žurnalistas L. Grudziński, „tik iš vinguriuojančio dūmelio, verdančios žuvienės kvapo supras, kad ne į liaudies buities muziejų, o į paežerės kaimelių užklydai“.

1979 metais kaime gyveno tik 15 žmonių, beveik visi Šuminų pavardėmis. Visi gyventojai — lietuviai. Tai daugiausia garbingo amžiaus žmonės, kurių vaikai išikėlę į miestus ir gimtajame kaime tapę svečiais.

Nijolė STANKEVIČIENĖ

TEN, KUR BALUOŠAS

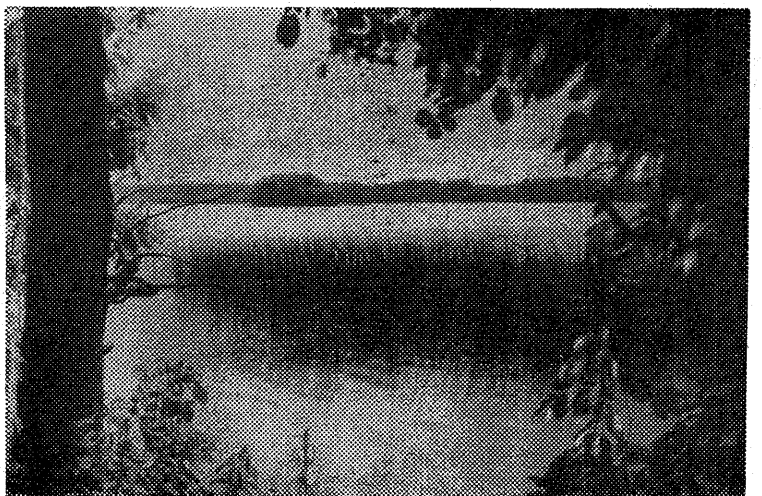
BALUOŠO ežeras plyti centrinėje nacionalinio parko dalyje. Ežeras dvisparnės formos. Pagrindinis Baluošo sparnas tęsiasi SV kryptimi. Ties Šuminų kaimu jis išsilenkia į rytus, sudarydamas antrąjį, kiek mažesnę sparną. Iš SV pusės Baluošas gaubia Minčios, o iš SR — Ažvinčių didžiagirės. Mažesniuose sparnu ežeras remiasi į Linkmenų mišką. Ežero pakraščiais išaugo net šešetas kaimų. Rytinėje pakrantėje kluonais ir pirtelėmis glaudžiasi etnografiniai Šuminų ir Strazdų kaimai. Jie pripažinti architektūros paminklais. Kiti kaimai — Ripelialaukis, Vaidziuškės, Trainiškis, Beržaragis — irgi yra išsaugoję kai kurių etnografinių vertybių. Garsina Baluošą ir jo pakrantėje žaliuojanti reto grožio 4 hektarų ploto kadagių giraitė ir senąją gadynę menantys Vyžių pilkapiai.

Baluošas išsidriekia 442 ha plote, talpindamas 44 mln. kub. metrų vandens. Didžiausias atstumas tarp priešingų krantų

yra 4,6 km. Kranto linija kyšuliais ir pusiasaliais išsirango 14,7 km. Ežeras pratakus. Į šiaurinę dalį iš Utenyškio srūva vandeningoji Būka, o pietinėje dalyje į Baluoškį įbeiga sraunus bevardis upelis. Ežeras riniinio tipo, todėl jo dugnas labai nelygus. Jį sudaro du lygiagrečius pailgos formos dubakloniai, perskirti povandeninio gūbrio. Giliausioj vietoj (tarp Būkos žiočių ir Šuminų kaimo) Baluošo vandens sluoksnio storis siekia 33,1 metro. Ežeras pergyvena brandos stadiją, todėl jo pakraščiai beveik neuždumblę. Daugiausia jį supa patogūs krantai ir atabrada. Vyraujančios ežere žuvis — seliavos, aukšlės ir kuojos.

Baluošas „nelaisvėje“ — net 7 salos. Beveik visos jos pūpsio pietinėje dalyje. Bendras salų plotas yra 19 ha. Salos viena už kitą puikesnės, tarytum eitu

lenktynių, kuri iš jų Baluošui labiausiai tinka. Stebina didelėje juose augančių krūmų ir medžių įvairovė. Čia surasime augalų, kurių vardai įrašyti net į Tarybų Sąjungos raudonąją knygą. Ypač pagyvina ežero panoramą salų pušys, viršumi beržų ir aukštųjų šaunančių eglių strėlės, bokštai styrantys kadagiai krantuose. Iš visų salų pati įdomiausia Ilgasalė. Šios, vos keliasdešimt metrų ilgio, salos vidury telkšo gilus — 17,7 metro — ežerėlis, iš kurio išteka upelis. Vasarą ežerėlis nubaltuoja vandens lėlių žiedais. Turistai čia privalo būti ypač dėmesingi, nes Ilgasalė yra hidrografinis draustinis. Turi kuo pasipuikuoti ir kitos salos. Liepasalė — storakamienė liepa, Keliaragio salėlė — perinėiom gūlbėm, Kirlinė — lenktasparnėm žuvėdrom. Baluošo salėlės gražios ir įdomios, tačiau, laimei,

žemos ir užmirkusios, todėl poilsui netinkamos.

Siekiant išsaugoti Baluošo ežero grožį ir retųjų augalų augimvietes, jo pakrantėse stovyklavimui visiškai atsisakyta. Jau panaikinta Ignalinos turistinės bazės stovyklavietė, o sekančiais me-

tais ten neliks ir saviveiklinių turistų stovyklavimo vietos. Su Baluošo ežeru keliauninkai gali susipažinti iš gretimai esančių Vaišniūnų ir Almajo ežero stovyklaviečių.

Aringas GORODECKIS

Mažoji Kaltanėnų girininkija

1974 metais mūsų girininkijos darbuotojai kartu su Kaltanėnų aštuonmetės mokyklos mokiniais įsteigė vadinamąją mažąją Kaltanėnų girininkiją. Kada atsirado Kaltanėnų miestelio vaikų meilė miškui ir jų draugystė su vietine girininkija, sunku pasakyti. Tikriausiai, ji buvo visada. Kiek prisimenu, jau 1957 metais, kai aš atėjau dirbti į Kaltanėnus, mokiniai padėjo pasodinti pusantro šimto hektarų miško. Tie mokiniai dabar jau suaugę, savo šeimas turi. Išsistiebė, sulingavo aukštom viršūnėm ir jų sodintas miš-

kas...

Ir dabar veiklūs mokyklos jaunieji gamtininkai - miškininkai. Jų būrelis — didžiausias ir populiariausias mokykloje. Mokyklinės girininkijos plotas — 180 ha. Tai nemažas plotas. Pavasarį mokiniai čia kelia inkilus sparnuočiams, valo miške šiukšles, degina sausas šakas ir kt. Vasarą, kai saulės išdžiovintame miške spraga kerpės ir samanės, jaunieji miško sargybiniai kopia į bokštelius ir dairosi, ar nesirango virš pušų dūmelis. Visi mokyklinės girininkijos mokiniai sausros laikotarpiu

budi nustatytuose maršrutuose miške ir paežerėje. Jaunieji miškininkai užklupo nemažą poilsiautojų, ne vietoje sukūrusių laužą ar kitaip skriaudžiančių mišką. Čia mokiniai aplinkiniuose miškuose jaučiasi tikrais šeimininkais. Mokyklinė girininkija vienija 25 mokinius. Jiems vadovauja mokytoja M. Liepienė ir Kaltanėnų girininkijos darbuotojai. Mokyklinės girininkijos organizacinius reikalus rūpinasi ir mokyklos direktorė G. Pozemkauskienė. Aktyviausi yra S. Mikėnas, P. Viškelis, V. Ignatonis, P. Kastekas. Mokiniai yra užsibrėžę surinkti 1500 kg pušies kanorėžių. Vien šią vasarą R. Igaunytė viena prižiūrėjo ir augino 14000 vienetų eglės sodinukų. Žiemą mokiniai brenda per pusnis, nešdami sieną žvėreliams. Mažoji girininkija mielai suruošia naujametinių puokščių parodas, o už šį renginį 1983 metais ji buvo apdovanota garbės raštais.

Miško globa daro stiprų auklėjamąjį poveikį. Šie vaikai ir užaugę nenuskriaus medžio ar žvėries, neterš upės, nešiukšlins miško, gerbs gamtą, o per ją — ir žmones.

V. IGAUNIS

Kaltanėnų girininkijos girininkas

Nuotraukoje: girininkas V. Igaunis su jaunaisiais miškininkais.

Plėšrieji paukščiai (PP) užima savitą padėtį ornitofaunos sudėtyje. Išimdami iš natūralių biocenozų tam tikrą kiekį įvairių rūšių gyvūnų, jie padeda palaukyti jų populiacijas sveikas ir gyvybingesnes. Šių PP vaidmuo ir dabar dar nėra visiškai suprantas atskirų žmonių sąmonėje. PP vaidmuo būtų svaresnis, jei jų turėtume daugiau, negu dabar yra. Nuo šio amžiaus pradžios PP skaičius neįtikėtina sumažėjo. Anglų tyrinėtojai teigia, kad Europoje išliko 1 proc. PP paukščių, lyginant su praėjusio amžiaus padėtimi. Mūsų respubliko-

maistinti ir tęsia kelionę toliau. Lietuvoje jo lizdas nerastas iki šiol. Tačiau visa respublikos teritorija įeina į jo arealo ribas, todėl šio išspūdingo paukščio perėjimas labai galimas. Privilioti kilnųjį erelį į parko miškus yra viena iš svarbiausių taikomos biotechnijos uždavinių.

Mažasis erelis rėksnys pagal gausumą aplenkia kitus PP, tarp jų ir vištvanagį ir yra antroje vietoje po suopio. Tai dirbtinių lizdaviečių nuopelnas. Kada natūralūs lizdai krisdavo arba būdavo nukertami su medžiais, ere-

Ereliai rėksniai parko miškuose pasiskirstę netolygiai. Jų nėra sausuose pušynuose (o pušynai sudaro 81 proc. visų parko miškų). Taigi šie paukščiai koncentruojasi drėgnuose medynuose, kurių sudėtį įeina eglės. Vidutiniškai 1000 ha miško tenka 0,35 poros erelių rėksnių (geriausios veisimosi sėkmės metais). Kitaip tariant, 2057 ha miško tenka 1 erelių pora. Daugiausia produkuojančių lizdų rasta 1983 metais — net 7. Mažiausia rasta 1980 metais — 2.

Literatūros duomenimis, ereliai rėksniai kasmet keičia lizdą. Parke turime „eksperimentinį“ lizdą: jis tikrinamas iš tolo per žiūroną, todėl nebaidoma erelių pora jame perėjo jau 6 metai iš eilės. Tikiuosi čia jų ir sekančiais metais.

Ereliai rėksniai yra itin baiktūs paukščiai. Zmogaus buvimo netoliese nepakenčia, meta užimtus lizdus, o miško kirtimas išveda juos net į kitas vietas. Biotechninių priemonių dėka erelių perspektyvos parko miškuose geros. Praeityje buvo atsitikimas, kai beržas su šio erelio lizdu buvo nupjautas. Jei toks atvejis pasikartotų, girininko pavardė ir miškų ūkis bus pagarsinti ir kalnininkai turės atsakyti, sutinkamai su Gamtos apsaugos įstatymu.

Bronius SABLEVICIUS

Nuotraukoje: erelio rėksnio lizde.

PLĖŠRIŲJŲ PAUKŠČIŲ BŪKLĖ PARKE

je duomenų sugretinimui neturime, tačiau dėl kirtimų pastebimai atjaunėję miškai, juose išsiraizgę nauji keliai ir pagausėjęs žmonių lankymasis miškuose neleidžia sėkmingai veistis PP. Uždraudus visų PP medžioklę, pastebimai pagausėjo tik paprastųjų suopio. Vištvanagių, nors ir keista, neaugaėja. Kitų rūšių PP jau daugelį metų randamos tik pavienės poros, ir būtų dar mažiau, jei nebūtų pasirūpinta dirbtinėmis lizdavietėmis. PP yra nacionalinio parko miškų gyvybingumo rodiklis, o, pavyzdžiui, du erelių žuvininkų lizdai palyginti mažytėje nacionalinio parko teritorijoje yra tikras parko faunos pasididžiavimas.

Parke PP imti stebėti ir biotechninės priemonės pradėtos taikyti nuo 1978 metų. Nuo to laiko iki 1984 metų iš Lietuvoje sutinkamos 21 PP rūšies parke užregistruota 16. Iš jų 10 rūšių PP veisiasi, o 6 atsilanko migracijų metu. Per šiuos 7 metus gautus rezultatus susumuoti ir įdomu, ir reikalinga. Laikraščio skiltyse apžvelgsime atskirų rūšių PP gyvenimo sąlygas parke ir veisimosi sėkmę.

Kilnūs erelis matomas tik pavasario ir rudens mėnesiais. Mūsų miškuose jis apsistoja pasi-

TSRS nacionaliniai parkai

Armėnija. «Sevanas»

Armėnijos nacionalinis parkas (NP) „Sevanas“ įkurtas 1978 m. Jo plotas 150.000 ha (5 kartus didesnis už mūsų NP), kurio didesnę dalį užima Sevano ežeras — 125.000 ha. Tai slėnis, apsuptas Mažojo Kaukazo kalnagūbrių ir nusidriekęs 1900 — 3600 metrų virš jūros lygio. Analogo „Sevano“ NP pasaulyje nėra. Palyginti nedidelėje teritorijoje yra 87 miestai ir gyvenvietės, gyvena 200.000 žmonių, o ūkinė veikla labai intensyvi: laukininkystės, gyvulininkystės, sodininkystės, žuvininkystės ir kt. Atrodytų, vieta NP visai netinkama. Bet kitos išeities nebuvo, nes reikia išsaugoti patį Sevano ežerą. Sevanas — Armėnijos gamtos puošmena — pastaraisiais metais nuseko net 18,5 metro. Susidarę platūs smėlio krantai, prasidėjo smėlio pustymas. Nusėkus vandeniui, ežeras „pražydo“: prasidėjo smarkus melsvųjų ir žaliųjų dumblių dauginimasis. NP apsaugos statusas turės apsaugoti ežerą nuo tolesnio vandens sekėjimo, padės grįžti prie buvusių ežero ekosistemos lygsvaros.

Armėnijos NP tikslai yra rezervatų ir draustinių režimu apsaugoti teritorijas, aktualias zoologijai, botanikai, geologijai, maksimaliai pašalinant iš jų ūkinę veiklą, o likusias NP zonas pritaikyti rekreacijai, t. y. pasirūpinti tų zonų aplinkos apsauga.

NP teritorija suskirstyta keturiomis zonomis: rezervatinė, draustinių, rekreacinė, ūkinė. Įdomu, kad NP yra net 5 rezervatai, kurių bendras sausumos plotas 15.050 ha. Be šito, dar 10 upių paskelbtas rezervatinis režimas, saugant garsiuosius Sevano upėtakius. Rekreacinės zonos dvi. Jau iš ankščiau čia yra išsidėstę pansionatai, moteliai, turistinė bazė. Liaudies architektūros, etnografijos, archeologijos paminklai yra gausiai lankomi, nes daugiausia (apie 440) išsidėstę kaip tik šioje zonoje. Ūkinėje zonoje ribojamas cheminių preparatų naudojimas, taikomi saviti ūkininkavimo metodai.

„Sevano“ NP gamtos turtai gana dideli. Čia surasta 1600 žiedinių rūšių augalų. Gyvūnijos įvairovė sudaro: žuvų 4 rūšys, amfibijų 3, reptilijų 13, paukščių 164, žinduolių — 30 rūšių. Ežer-

re veisiasi Sevano upėtakiai ir Sevano syka. Dėl vandens trūkumo šitos „karališkosios“ žuvys ėmė sparčiai nykti, todėl jų išsaugojimui pastatytos 4 žuvininkystės įmonės. Čia iš gyvų žuvų išspaudžiami ikrai, sumaišomi su pienais. Gaunamą žuvų malių augina specialiose vandens talpyklose, o paaugusias mažas žuvelytes grąžina į ežerą.

Įdomi NP specifika yra etnografinis kaimas. Tokių kaimų yra bet kurioje sąjunginėje respublikoje, bet čia bus kitaip. Vieno apieisto kaimo vietoje atstatoma apie 30 namų. Tai žvejų, čabanų, žemdirbių sodybos. Jau atstatyti malūnas, bažnyčia ir kiti pastatai, kurie turės pirmykštį, viduramžių epochos, vaizdą. Tačiau įdomiausia, jog tai nebus muziejus, — kaime gyvens žmonės. Čia atvažiuos tie, kurie norės patirti, ar jie gali gyventi taip, kaip gyvenote protėviai. Kai me nebus elektros, karšto vandens, dujų, autotransporto. Norintieji „išbandyti“ save, atvyks į specialią paskirties vietą atokiai nuo kaimo, kur paliks viską, kas juos riša su civilizacija, net laikrodžius ir šiuolaikinius drabužius. Tokie turistai gaus senovinę aprangą ir ekipažais bus pristatomi į kaimą. Turistai turės patys pragyventi iš savo triušo: prižiūrėti naminius gyvulius, daržus, doroti derlių. Visa tai reiks atlikti viduramžiškais padargais. Visas šis sumanymas — tai eksperimentinis poilsavimo būdas.

Sevano mieste įsikūrusi NP direkcija. Ją sudaro 6 skyriai: mokslo tiriamųjų darbų, floros ir faunos apsaugos, mokslinis - gamybinis, gamybinis, ūkis, buhalterinis. Kiekviename rezervate yra jo viršininkas, specialistai ir apsaugos darbuotojai. Iš viso „Sevano“ NP yra 127 bendradarbiai, iš kurių 6 — mokslų kandidatai. NP darbuotojų veikla labai plati: tiria florą ir fauną, propaguoja jų apsaugą, skaito pranešimus sąjunginiuose seminaruose, aiškina parko tikslus ir uždavinius respublikinėje spaudoje, steigia gamtos apsaugos muziejų.

1978 metais Armėnijos TSR Ministrų Tarybos atstovai ir grupė specialistų, projektavusių „Sevaną“, lankėsi mūsų NP, domėjosi parko patirtimi.

B. SALTIS

Retai matomi

Ežerinė lobelija

Lietuvoje apie vandeninį augalą ežerinę lobeliją pirmą kartą sužinota 1963 metais, kada ji buvo surasta Labanoro girios ežerėliuose. Patikrinus po dešimties metų, pasirodė, kad vienoje augimvietėje lobelija jau išnykusi. Tačiau 1977 metais botanikai ją surado nacionaliniame parke. O 1983 metais šių eilučių autorius netikėtai pamatė lobelijos povandeninę „pievą“ viename ežere netoli Svenčionėlių. Taigi respublikoje šis augalas dabar žinomas tik trijose vietose, iš kurių viena yra nacionalinio parko pietinėje dalyje.

Lobelija yra lobelinių šeimos augalas, pas mus augantis ežerų pakrantių dugne iki 1,5 metro gylio. Lapai trumpi ir siauri, standūs, sudaro tamsiai žalią skrotele, kuri iš vandens neišnyra. Išaugina stiebelį tokio aukščio, kad žiedų kekė būtų virš vandens. Žiedai balti, nedideli, tačiau labai įdomūs savo forma, sudėtingos konfigūracijos, o visa kekė sudaro gražų žiedyną. Augalas nuodingas, turi alkaloidų, todėl gali būti naudojamas farmakologijoje, bet mažai tyrinėtas. Pas mus lobelija masiškai žydi birželio pabaigoje. Tada ežero pakrantės nuo gausių žiedelių net baltuoja. Peržydėjusią

lobeliją pastebėti labai sunku.

Parke ežerinė lobelija auga patenkinamai. Nerimą kelia augalo pažeidžiamumas: turi silpnas šaknis. 1982 metais prie mūsų „lobelinio“ ežero atėjo būrys keliaujančių moksleivių ir praplato maudymuisi tinkamą krantą — išrovė lobeliją keletos metrų ilgio ruožo.

B. SABLEVICIUS